Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 27. júna 2013 *

„Súdna spolupráca v občianskych veciach — Mediácia v občianskych a obchodných veciach — Smernica 2008/52/ES — Vnútroštátna právna úprava stanovujúca povinné mediačné konanie — Zastavenie konania“

Vo veci C-492/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Giudice di pace di Mercato San Severino (Taliansko) z 21. septembra 2011 a doručený Súdnemu dvoru 26. septembra 2011, ktorý súvisí s konaním:

Ciro Di Donna

proti

Società imballaggi metallici Salerno srl (SIMSA),

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory M. Ilešič, sudcovia E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, C. Toader (spravodajkyňa) a C. G. Fernlund,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,

— francúzska vláda, v zastúpení: G. de Bergues a J.-S. Pilczer, splnomocnení zástupcovia,

— rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: F. Moro a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 11. apríla 2013,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/52/ES z 21. mája 2008 o určitých aspektoch mediácie v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 136, s. 3), článkov 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, ako aj článku 47 Charty základných práv Európskej únie.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Di Donnom a spoločnosťou Società imballaggi metallici Salerno (SIMSA) srl (ďalej len „SIMSA“), ktorého predmetom je náhrada škody spôsobená na motorovom vozidle pána Di Donnu, v súvislosti s ktorou má Giudice di pace di Mercato San Severino v úmysle uplatniť povinné mediačné konanie stanovené talianskym právom.

Právny rámec

Právna úprava Únie

3 Odôvodnenia 8 a 10 smernice 2008/52 majú takéto znenie:

„(8) Ustanovenia tejto smernice by sa mali vzťahovať len na mediáciu pri cezhraničných sporoch, no žiadne ustanovenie by nemalo členským štátom brániť v uplatňovaní týchto ustanovení aj na vnútroštátne procesy mediácie.

…

(10) Táto smernica by sa mala vzťahovať na postupy, v ktorých sa dve alebo viaceré strany cezhraničného sporu dobrovoľne snažia dospieť k priateľskej dohode o urovnaní svojho sporu s pomocou mediátora. Mala by sa uplatňovať na občianske a obchodné veci. …“

4 Článok 1 ods. 1 uvedenej smernice stanovuje:

„Cieľom tejto smernice je uľahčiť prístup k alternatívnemu riešeniu sporov a podporovať riešenie sporov v priateľskom duchu prostredníctvom nabádania na používanie mediácie a zabezpečením vyváženého vzťahu medzi mediáciou a súdnym konaním.“

5 Článok 3 písm. a) uvedenej smernice stanovuje:

„Na účely tejto smernice sa uplatňuje toto vymedzenie pojmov:

a) ‚Mediácia‘ je štruktúrovaný postup bez ohľadu na to, ako sa nazýva alebo ako sa naň odkazuje, pri ktorom sa dve alebo viacero strán sporu dobrovoľne pokúšajú dosiahnuť dohodu o riešení svojho sporu za pomoci mediátora. Tento postup môžu začať strany, môže ho navrhnúť alebo nariadiť súd, alebo môže byť ustanovený právom členského štátu.

…“

6 Článok 5 ods. 2 tejto smernice stanovuje:

„Táto smernica sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté vnútroštátne právne predpisy o povinnom použití mediácie alebo jej použití v závislosti od stimulov alebo sankcií pred začatím súdneho konania alebo po jeho začatí, za predpokladu, že tieto právne predpisy stranám nebránia pri uplatňovaní svojho práva na prístup k súdnemu systému.“

7 Článok 7 ods. 1 smernice 2008/52 znie:

„Keďže mediácia sa má uskutočniť spôsobom, pri ktorom sa rešpektuje dôvernosť procesu členské štáty zabezpečia, aby mediátori ani osoby zúčastňujúce sa na vykonávaní mediácie neboli nútené, pokiaľ sa strany nedohodnú inak, podať dôkaz v občianskom a obchodnom súdnom konaní ani v arbitrážnom konaní, pokiaľ ide o informácie, ktoré vzišli z procesu mediácie alebo v súvislosti s ňou, okrem prípadov, keď:

a) je to potrebné vzhľadom na naliehavé dôvody verejného poriadku dotknutého členského štátu, najmä ak sa vyžaduje zabezpečenie ochrany najlepších záujmov detí alebo na zabránenie ujmy na telesnej alebo duševnej integrite osoby alebo

b) je sprístupnenie obsahu dohody, ktorá je výsledkom mediácie, potrebné na uskutočnenie alebo vykonanie tejto dohody.

…“

Talianske právo

Legislatívny dekrét č. 28/2010

8 Legislatívny dekrét č. 28 zo 4. marca 2010, ktorým sa vykonáva článok 60 zákona č. 69 z 18. júna 2009 o mediácii na urovnanie občianskych a obchodných sporov zmierom (GURI č. 53 z 5. marca 2010, ďalej len „legislatívny dekrét č. 28/2010“), bol Európskej komisii oznámený ako vnútroštátne opatrenie na prebratie smernice 2008/52.

9 Článok 5 ods. 1 tohto legislatívneho dekrétu stanovuje:

„Kto zamýšľa podať na súd žalobu vo veci sporu týkajúceho sa spoluvlastníctva, vecných práv, rozdelenia, dedičských práv, rodinných zmlúv, nájmu, pôžičky, nájmu podniku, náhrady škody spôsobenej prevádzkou cestných motorových vozidiel alebo lodí, zodpovednosti lekárov a ohovárania v tlači alebo v iných komunikačných prostriedkoch, poistných a bankových zmlúv a zmlúv o finančných službách, je povinný pred jej podaním použiť mediačné konanie podľa tohto dekrétu… Uskutočnenie mediačného konania je podmienkou prípustnosti podania návrhu na začatie konania. Námietku neprípustnosti musí vzniesť žalovaný, inak právo zaniká, alebo o nej rozhodne súd *ex offo* najneskôr na prvom pojednávaní. Ak súd zistí, že mediácia sa už začala, ale nebola ukončená, nariadi nasledujúce pojednávanie po uplynutí lehoty uvedenej v článku 6. Obdobne postupuje v prípade, ak účastníci konania mediáciu nevyužili, pričom im zároveň určí lehotu pätnásť dní na podanie žiadosti o mediáciu.“

10 Článok 6 uvedeného dekrétu stanovuje:

„1. Mediačné konanie trvá nanajvýš štyri mesiace.

…“

11 Článok 8 legislatívneho dekrétu č. 28/2010, zmenený a doplnený zákonom č. 148 zo 14. septembra 2011 (GURI č. 216 zo 16. septembra 2011, s. 1) upravuje priebeh mediačného konania. Tento článok stanovuje:

„1. Po podaní žiadosti o mediáciu zodpovedný zástupca orgánu mediácie stanoví mediátora a určí termín prvého stretnutia účastníkov v lehote najviac pätnásť dní odo dňa podania žiadosti. …

…“

12 Článok 11 legislatívneho dekrétu č. 28/2010 stanovuje:

„1. Ak sa dosiahne urovnanie sporu zmierom, mediátor vypracuje záznam o konaní, ktorého prílohou je znenie tejto dohody. Ak sa dohoda nedosiahne, mediátor môže podať návrh na zmierovacie konanie. Mediátor v každom prípade podá návrh na zmierovacie konanie kedykoľvek v priebehu konania, ak ho o to účastníci sporu spoločne požiadajú. Pred vypracovaním návrhu mediátor informuje účastníkov sporu o možných dôsledkoch uvedených v článku 13.

…

4. Ak sa nepodarí uzavrieť zmier, mediátor vypracuje záznam o konaní, v ktorom predloží návrh; záznam podpíšu účastníci sporu a mediátor, ktorý osvedčí pravosť podpisov účastníkov sporu alebo ich nespôsobilosť podpísať sa. Mediátor v zázname uvedie aj skutočnosť, že sa niektorý z účastníkov sporu nezúčastnil na mediačnom konaní.“

13 Článok 13 uvedeného dekrétu týkajúci sa trov konania stanovuje:

„1. Ak rozhodnutie plne zodpovedá obsahu návrhu, súd vylúči náhradu trov konania vynaložených účastníkom, ktorý mal vo veci úspech a ktorý návrh odmietol, za obdobie nasledujúce po vypracovaní návrhu a uloží mu povinnosť nahradiť trovy konania účastníka, ktorý vo veci nemal úspech, za rovnaké obdobie, ako aj zaplatiť do štátneho rozpočtu sumu vo výške jednotného poplatku. Články 92 a 96 Občianskeho súdneho poriadku [Codice di procedura civile] nie sú dotknuté. Ustanovenia tohto odseku sa vzťahujú aj na náhradu výdavkov zaplatených mediátorovi a na odmeny súdneho znalca podľa článku 8 ods. 4.

2. Ak rozhodnutie plne nezodpovedá obsahu návrhu, súd môže zo závažných a výnimočných dôvodov vylúčiť náhradu trov konania vynaložených účastníkom konania, ktorý mal vo veci úspech, pokiaľ ide o výdavky zaplatené mediátorovi a odmeny súdneho znalca podľa článku 8 ods. 4.“

Ministerská vyhláška č. 180/2010

14 Talianska vláda legislatívnym postupom prijala ministerskú vyhlášku č. 180 z 18. októbra 2010, ktorá bola zmenená a doplnená ministerskou vyhláškou č. 145 zo 6. júla 2011 (ďalej len „ministerská vyhláška č. 180/2010“). Na účely prejednávanej veci článok 16 ministerskej vyhlášky č. 180/2010 stanovuje:

„1. Náhrada trov zahŕňa náklady na začatie konania a náklady na mediáciu.

2. Náklady na začatie konania v rámci celkovej náhrady hradí každý účastník sporu vo výške 40 eur pri podaní žiadosti o mediáciu a účastník oslovený v rámci mediácie v čase svojho pristúpenia k procesu mediácie.

3. Náklady na mediáciu hradí každý účastník sporu vo výške sumy uvedenej v tabuľke A, ktorá tvorí prílohu tohto dekrétu.

4. Maximálna výška nákladov na mediáciu pre každý referenčný stupeň, ako je uvedené v tabuľke A:

a) môže byť zvýšená, avšak najviac o jednu pätinu, v prípade osobitného významu, zložitosti alebo obťažnosti prípadu;

b) sa zvýši, avšak najviac o jednu štvrtinu, v prípade úspechu mediácie;

c) sa zvýši, avšak najviac o jednu pätinu, v prípade vypracovania návrhu v zmysle článku 11 legislatívneho dekrétu [č. 28/2010];

d) vo veci podľa článku 5 ods. 1 legislatívneho dekrétu [č. 28/2010] sa zníži o jednu tretinu v rámci prvých šiestich stupňov a o jednu polovicu v ostatných prípadoch, s výnimkou zníženia podľa písm. e) tohto odseku, pričom sa neuplatnia zvýšenia podľa tohto článku, okrem zvýšenia podľa písm. b) tohto odseku;

e) sa zníži na 40 eur v rámci prvého stupňa a na 50 eur v ostatných prípadoch, pričom ustanovenie písm. c) tohto odseku tým nie je dotknuté, ak sa nijaký z účastníkov sporu, ktorí dali podnet na mediáciu, nezúčastní na konaní.

…

14. Od minimálnej výšky náhrady pre každý referenčný stupeň stanovený v tabuľke A, ktorá tvorí prílohu tohto dekrétu, sa možno odchýliť.“

15 Tabuľka A uvedená v článku 16 ods. 4 ministerskej vyhlášky č. 180/2010 stanovuje:

Hodnota sporu	Náklady (pre každého účastníka sporu)
Do 1 000 eur	65 eur
Od 1 001 do 5 000 eur	130 eur
Od 5 001 do 10 000 eur	240 eur
Od 10 001 do 25 000 eur	360 eur
Od 25 001 do 50 000 eur	600 eur
Od 50 001 do 250 000 eur	1 000 eur
Od 250 001 do 500 000 eur	2 000 eur
Od 500 001 do 2 500 000 eur	3 800 eur
Od 2 500 001 do 5 000 000 eur	5 200 eur
Nad 5 000 000 eur	9 200 eur

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

16 Pán Di Donna podal žalobu proti spoločnosti SIMSA, ktorou sa domáha náhrady škody spôsobenej vysokozdvižnou plošinou vo vlastníctve žalovanej na jeho motorovom vozidle. Ako vyplýva zo spisu, SIMSA nepopierala skutkové okolnosti, ale požiadala o preloženie dátumu prvého pojednávania s cieľom umožniť pristúpenie poisťovacej spoločnosti, v ktorej má žalovaná poistenú zodpovednosť za protiprávne konanie, do konania na účely prevzatia prípadných záväzkov. V tejto súvislosti tvrdila, že pred podaním tejto záručnej žaloby voči poisťovacej spoločnosti je potrebné, aby bol spor predmetom povinného mediačného konania stanoveného legislatívnym dekrétom č. 28/2010.

17 Vnútroštátny súd sa domnieva, že tento dekrét je uplatniteľný na skutkové okolnosti vo veci samej, keďže zmluvný vzťah medzi SIMSA a poisťovacou spoločnosťou, ktorá bola vyzvaná na vstup do konania, spadá do oblasti poistenia, pre ktorú je podľa článku 5 ods. 1 uvedeného dekrétu stanovené povinné mediačné konanie, inak bude žaloba neprípustná. Giudice di pace di Mercato San Severino si však kladie otázku, či je na účely stanovenia dátumu ďalšieho pojednávania potrebné zohľadniť lehotu

45 dní na predvolanie stanovenú na vstup do konania alebo aj lehotu štyroch mesiacov potrebnú na uskutočnenie mediačného konania. Okrem toho má vnútroštátny súd, rovnako ako SIMSA, pochybnosti o zlučiteľnosti ustanovení legislatívneho dekrétu č. 28/2010 s právom Únie.

18 Za týchto okolností Giudice di pace di Mercato San Severino rozhodol konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„Bránia články 6 a 13 [Európskeho] dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 47 Charty základných práv Európskej únie…, smernica [2008/52], všeobecná zásada práva Únie týkajúca sa účinnej súdnej ochrany a právo Únie vo všeobecnosti tomu, aby členský štát Európskej únie prijal takú právnu úpravu, aká sa v Taliansku zaviedla na základe legislatívneho dekrétu č. 28/2010 a ministerskej vyhlášky č. 180/2010…, na základe ktorej:

1. súd môže v konaní, ktoré nasleduje po povinnej mediácii, vyvodiť dôkazy proti účastníkovi konania, ktorý sa na tejto mediácii bez uvedenia náležitých dôvodov nezúčastnil;

2. súd musí vylúčiť náhradu trov účastníka konania, ktorý mal vo veci úspech a ktorý návrh na zmierovacie konanie odmietol, vynaložených po vypracovaní návrhu a zaviazať ho na náhradu trov účastníka konania, ktorý vo veci nemal úspech, za rovnaké obdobie, ako aj na zaplatenie sumy vo výške už uhradeného poplatku (jednotný poplatok) do štátneho rozpočtu, ak sa rozsudok vo veci začatej na základe žaloby podanej po odmietnutom návrhu na zmierovacie konanie plne zhoduje s obsahom tohto návrhu;

3. súd môže zo závažných a výnimočných dôvodov vylúčiť náhradu trov vynaložených účastníkom konania, ktorý mal vo veci úspech, pokiaľ ide o výdavky zaplatené mediátorovi a odmenu súdneho znalca, aj keď rozhodnutie, ktorým sa súdne konanie končí, plne nezodpovedá obsahu návrhu;

4. súd musí uložiť účastníkovi konania, ktorý sa na mediačnom konaní bez náležitých dôvodov nezúčastnil, povinnosť zaplatiť do štátneho rozpočtu sumu vo výške jednotného poplatku za súdne konanie;

5. mediátor môže alebo dokonca musí podať návrh na zmierovacie konanie aj vtedy, ak nedošlo k dohode účastníkov sporu, a takisto v prípade ich neúčasti na mediácii;

6. lehota, pred ktorej uplynutím sa musí ukončiť pokus o mediáciu, môže predstavovať až štyri mesiace;

7. aj po uplynutí lehoty štyroch mesiacov od začatia mediácie možno žalobu podať až po tom, ako kancelária orgánu mediácie vydá záznam o nedosiahnutí dohody, ktorý vyhotovil mediátor a ktorý obsahuje odmietnutý návrh;

8. nie je vylúčené, že mediačné konanie sa môže opakovať – čo vedie k predlžovaniu lehôt na vyriešenie sporu – vždy, keď sa v priebehu toho istého konania, ktoré sa medzitým začalo, podali ďalšie nové návrhy;

9. náklady na povinné mediačné konanie sú minimálne dvakrát vyššie ako náklady na súdne konanie, ktorému sa proces mediácie snaží zabrániť, a nepomer rastie exponenciálne s rastúcou hodnotou sporu (až pokým náklady na mediáciu nedosahujú aj viac ako šesťnásobok nákladov na súdne konanie) alebo s jeho rastúcou zložitosťou (v tomto prípade je potrebné stanoviť znalca, ktorého výdavky hradia účastníci konania a ktorý pomáha mediátorovi v sporoch vyžadujúcich osobitné odborné znalosti, bez toho, aby posudok vypracovaný znalcom alebo informácie, ktoré získal, boli použité v nasledujúcom konaní)?“

Vývoj po predložení návrhu na začatie prejudiciálneho konania

19 V nadväznosti na žiadosť Súdneho dvora o objasnenie dôvodov, ktoré odôvodňujú potrebu tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania na účely vyriešenia sporu vo veci samej, vnútroštátny súd vo svojej odpovedi z 9. marca 2012 uviedol, že ak Súdny dvor rozhodne, že vnútroštátna právna úprava nie je zlučiteľná s právom Únie, nebude povinný postúpiť spor vo veci samej na mediačné konanie, čo bude mať dôsledky pre výpočet lehoty na stanovenie pojednávania.

20 Na základe rozsudku Corte costituzionale č. 272/2012 vyhláseného 24. októbra 2012 boli určité články legislatívneho dekrétu č. 28/2010, najmä článok 5 ods. 1, článok 8 ods. 5, ako aj článok 13 s výhradou odkazu na články 92 a 96 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré však nie sú relevantné pre prejednávanú vec, vyhlásené za protiústavné.

21 Z uvedeného rozsudku predovšetkým vyplýva, že v dôsledku konštatovania protiústavnosti článku 5 ods. 1 legislatívneho dekrétu č. 28/2010 predchádzajúca požiadavka uskutočniť mediačné konanie v Taliansku už nie je podmienkou prípustnosti návrhu na začatie konania a účastníci konania odvtedy nie sú povinní použiť mediačné konanie.

22 Listom zo 14. decembra 2012 tajomník Súdneho dvora požiadal vnútroštátny súd o uvedenie dôsledkov rozsudku č. 272/2012 tak pre vnútroštátny spor, ktorý mu bol predložený, ako aj pre návrh na začatie prejudiciálneho konania.

23 Vnútroštátny súd listom zo 17. januára 2013 odpovedal, že na svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania trvá. Nezaujal však stanovisko k otázke týkajúcej sa vplyvu uvedeného rozsudku na rozhodnutie, ktoré sa má prijať vo veci samej, ani k relevantnosti prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru.

O návrhu na začatie prejudiciálneho konania

24 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi stanovenej v článku 267 ZFEÚ prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Preto ak sa položené otázky týkajú výkladu ustanovení práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri najmä rozsudky z 15. decembra 1995, Bosman, C-415/93, Zb. s. I-4921, bod 59; z 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, Zb. s. I-2099, bod 38, a z 9. decembra 2010, Fluxys, C-241/09, Zb. s. I-12773, bod 28).

25 Súdny dvor však takisto uviedol, že za výnimočných okolností mu prináleží preskúmať podmienky, v rámci ktorých sa naň obrátil vnútroštátny súd s cieľom preveriť vlastnú právomoc. Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na poskytnutie užitočnej odpovede na otázky, ktoré sa mu položili (pozri najmä rozsudky PreussenElektra, už citovaný, bod 39; z 23. apríla 2009, Rüffler, C-544/07, Zb. s. I-3389, bod 38; z 19. novembra 2009, Filipiak, C-314/08, Zb. s. I-11049, bod 42, a z 26. februára 2013, Melloni, C-399/11, bod 29).

26 Je teda potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zo znenia, ako aj systematiky článku 267 ZFEÚ vyplýva, že predpokladom prejudiciálneho konania je spor skutočne prejednávaný vnútroštátnymi súdmi, v rámci ktorého majú vydať rozhodnutie schopné zohľadniť rozsudok o prejudiciálnej otázke (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 20. januára 2005, García Blanco, C-225/02, Zb. s. I-523, bod 27 a citovanú judikatúru).

27 Vo veci samej však v dôsledku rozsudku Corte costituzionale z 24. októbra 2012 vnútroštátna právna úprava uplatniteľná na spor vo veci samej už nie je tá, ktorá sa brala do úvahy v rámci návrhu na začatie prejudiciálneho konania (pozri analogicky rozsudok Fluxys, už citovaný, bod 32). Účinkom uvedeného rozsudku, ktorý vyhlásil určité ustanovenia legislatívneho dekrétu č. 28/2010 za nezlučiteľné s ústavou, je ich odstránenie z vnútroštátneho právneho poriadku.

28 Aj keď vnútroštátny súd v liste zo 17. januára 2013 uviedol, že si praje zachovať svoj návrh na začatie prejudiciálneho konania, nespresnil, prečo sú jeho prejudiciálne otázky naďalej relevantné na vyriešenie sporu vo veci samej.

29 Ako však uviedla generálna advokátka v bodoch 20 a 23 návrhov, deväť prejudiciálnych otázok položených Súdnemu dvoru má teraz už hypotetickú povahu.

30 Prvé štyri otázky sa totiž týkajú zlučiteľnosti právnej úpravy, ktorá súdu umožňuje jednak použiť dôkazy v neprospech účastníka konania, ktorý sa bez uvedenia náležitých dôvodov nezúčastnil na povinnom mediačnom konaní, a zaviazať ho na zaplatenie sumy vo výške jednotného poplatku za súdne konanie do štátneho rozpočtu (článok 8 ods. 5 legislatívneho dekrétu č. 28/2010), a jednak vylúčiť náhradu trov vzniknutých účastníkovi konania, ktorý mal vo veci úspech a ktorý návrh na zmier odmietol, a zaviazať ho na náhradu nákladov na mediačné konanie (článok 13 tohto dekrétu), s právom Únie. Tieto otázky sa týkajú výlučne ustanovení, ktoré boli vyhlásené za protiústavné. Za týchto podmienok sa uvedené otázky stali bezpredmetnými v dôsledku zmien, ku ktorým došlo, pokiaľ ide o uplatniteľnosť sporných vnútroštátnych ustanovení.

31 Pokiaľ ide o päť ďalších otázok týkajúcich sa priebehu mediačného konania, lehôt na jeho uskutočnenie, ako aj nákladov naň, treba pripomenúť, podobne ako sa konštatovalo v bode 27 tohto rozsudku, že vnútroštátny právny rámec, do ktorého spadá spor vo veci samej, už nie je ten, ktorý opísal vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Tým, že sa konštatovala protiústavnosť článku 5 ods. 1 legislatívneho dekrétu č. 28/2010, účastníci konania odvtedy nie sú povinní zúčastniť sa na mediačnom konaní. V dôsledku toho, ako uviedla aj generálna advokátka v bode 29 návrhov, sa uvedené otázky stali nerelevantnými na účely rozhodnutia, ktoré sa má prijať vo veci samej.

32 Z uvedeného vyplýva, že vzhľadom na vývoj sporu pred vnútroštátnym súdom z hľadiska uplatniteľného práva sa Súdny dvor už nenachádza v situácii, aby mohol rozhodnúť o otázkach, ktoré mu boli položené (pozri v tomto zmysle rozsudok Fluxys, už citovaný, bod 34).

O trovách

33 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Na prejudiciálne otázky položené rozhodnutím Giudice di pace di Mercato San Severino (Taliansko) z 21. septembra 2011 vo veci C-492/11 už nie je potrebné odpovedať.

Podpisy